

סדר הטקס

1. פתיחת הטקס: נעימת עמוד האש - נועם
2. התייחדות- אורי
3. קרינות מס' 1- לירז
4. דקת דומייה
5. יזכור- חיקי
6. קרינות מס' 2- לירז
7. נאומים
8. שיר: החול יזכור
9. מספרים- אורי
10. גינה- גל
11. מחשבות אחרונות של ילדה קטנה בגיהנום של אושוויץ- הדס
12. שיר: נומי פרח נומי
13. גזלת ממני את השיער- ג'ני
14. כשהכל נגמר- ברי ועדי
15. שיר: ילדים של החיים
16. קטע מיומנה של דוניה רוזן תוך נעימה של החיים יפים- טל.פ.
17. קרינות מס' 3- לירז
18. המנונים
19. קרינות מס' 4- תם הטקס

התייחדות

היום כ"ז בניסן, יום הזיכרון לשואה ולגבורה אנו מתייחדים עם זכרם של-
ששת המיליונים מבני עמנו שהוכרעו בקדושת מעונים לטבח ולאובדן ע"י
הנאצים ועוזריהם;
של הקהילות ובתי האב מבית יעקב שהושמדו ונחרבו מתוך מזימת רשע
למחות את שם ישראל ותרבותו מתחת השמים;
אנו זוכרים ביראת כבוד את עוז רוחם של אחינו שמסרו נפשם על עמם
בקדושה ובטהרה;
את מסכת הגבורה של נצורי גטאות ולוחמים שקמו והציתו את אש המרד
להצלת כבוד עמם;
את מאבקן הנשגב והמתמיד של המוני בית ישראל על דמותם האנושית
ותרבותם היהודית;
את חסידי אומות העולם ששמו נפשם בכפם להצלת יהודים.

ביום זה יבכו איש איש מישראל על יקיריו. משפחה משפחה על אבותיה
ובניה. כל קהילה על קורבנותיה.
עם ישראל על גיבוריו וקדושי-והם שישה מיליונים. אנשים, נשים וטף.
שליש העם.
היום יום השואה והגבורה, יום היגון והגאון. היום בו נתחולל מרד גטו ורשה,
מרד אחרוני השרידים מאחורי החומה,
אשר קמו למלחמת נואשים על כבוד העם שחולל.

יזכור

יזכור עם ישראל את מליוני בניו ובנותיו, שנטבחו ונשרפו ונחנקו והורעלו ונתלו ונקברו חיים אבות על בנים, אמהות על עולליהן, זקן ונער וטף- בכל אשר הייתה יד הצורר.

יזכור העם את בניו נושאי המרד והמלחמה באויב- את לוחמי הגטאות אנשי הארגון היהודי הלוחם...את מאות הלוחמים יקירי הנפש ועלומי השם שקמו לעורר נואשים לגבורה, עמדו מעטים בלהבות הקרב מול אויב חמוש ואכזרי נפלו- נשקם המצער בידם הנטויה ולבם הומה לגאולת עמם.

יזכור העם את לוחמי היערות, את חילי המחתרת בארצות הכיבוש ואת בני ישראל בצבאות השחרור, אשר הלכו למלחמה בלהט נקמת אחיהם ואבותיהם השחוטים, הדפו ורדפו את אויב עמנו שוק על ירך- ונפלו באלפיהם בקרבות...

מחיר השואה

40,000אוסטריה
7,000בולגריה
45,000בלגיה
1,500,000	..ברית המועצות
170,000	...גרמניה
110,000הולנד
204,000	...הונגריה
60,000יגוסלביה
60,000יוון
85,000לטביה
135,000	...ליטא
3,000,000	...פולין
300,000צ'כיה
100,000צרפת
425,000	...רומניה

שישה מליון

יהודים (כולם)

יהי זכרם ברוך!

גינה/פרנטה בס, בן 12, מגטו טרייזנשטאש

קטן, אך מלא
ורדים הגן,
הולך לו בשביל
ילד קטן
ילד חמוד
יפה כניצן,
כשיפרח הניצן
לא יחיה כי ימות
אותו ילד קטן

כעבור שנתיים נרצח פרנטה באושוויץ

מחשבות אחרונות של ילדה קטנה בגיהינום של אושוויץ/ רעות ל.

כשהקרון נפתח פתחתי את העיניים.
מחום החיבוק של אמא יצאנו לקור של אושוויץ.
מסתכלת על כולם בעיניים גדולות וכחולות,
והלחיים השמנמנות שלי שכולם אהבו לצבוט, הפכו אדומות.
האנשים עם הפיג'מה עוזרים לנו לרדת.
הראש מכוסה טוב טוב בכובע שסבתא פנינה סרגה.
סבתא לא הגיעה איתנו ברכבת.
היא וסבא נסעו למקום שקוראים לו טרבלינקה.
אמא אמרה שהם שמחים, שטוב להם שם.
גם דודה שרה ודוד שלמה נסעו איתם.

אני לא מבינה למה האנשים הירוקים צועקים כל הזמן.
זה מפחיד את אחי הקטן לייזר.
הוא רק בן שנה והוא צריך לישון הרבה.
האנשים הירוקים עם הכלבים לקחו את אבא לצד אחר משלנו.
אני, אמא ולייזרק'ה נשארנו לבד.
אבא מנופף ושולח נשיקה באוויר.
"אני אוהב אתכם" הוא צועק,
ומקבל מכה מהדוד הגדול עם הרובה.
תחזור מהר אבאל'ה; אל תשאיר אותנו לבד.
איזה מזל שהבאתי איתי את מישקה-
הבובה שקיבלתי מאבא בשנה שעברה כשהייתי בת חמש.

נהיה חם כשנכנסנו למסדרון הארוך.
עוזרים לנו להוריד את הבגדים.
את השמלה שלבשתי, אמא הניחה על הספסל והרימה אותי ואת לייזר
הקטן.
"לאן הולכים אמא?"
"למקלחת חמה" ענתה לי בשקט.

אולי אחרי המקלחת אני אקבל שמלה חדשה, יפה יותר, לבנה, כמו של
מישקה.
לייזר בכה כשדחפו אותנו לחדר הקטן עם התקרה המוזרה.
מחניק פה, אין אויר, החושך מפחיד.
אני לא רוצה להיות פה.
אני רוצה את אבא.

גזלת ממני את השיער/ פאני אנגלרד, מושב בית חנן

איך הייתה מגיבה כל נערה-
אם יום אחד היו מגלחים את שערה?
הצורר הגרמני אותי לא שאל
ועל רגשותיי כלל לא חמל.

מעשה חדש לייסר את נפשנו
ומה באמת איכפת לצורר- איך שנראנו?
מלאכת הגילוח הסתיימה חיש מהר,
עוד נשמה אומללה בעליבותה תישאר.

הותרת ראש ללא שיער
גזלת ממני אוצר כה יקר.
עד היכן עוד תרחיק- הצורר הארוור?
מדוע להראות כנערה צעירה- לי אסור?

ממני גזלת עטרת שערותי
רמסת כבודי עד עפר-עד מתי?
מושפלת עד עפר אשאל, מה פשעי?
נולדתי יהודיה- זהו כל חטאי.

כשהכל נגמר...

כשהכל נגמר עלה השחר, שחר של אור לאחר סיוט.
נפערו שערי הברזל של המחנות, ארובות המשרפות שבתו-
ריח נורא שרר בכל ולא היה ממנו מנוס.
המתים מתו- והחיים רצו יותר מהכל- לחיות.
הם פשטו בכל הדרכים וצעדו מערבה, אפורים, ערומים למחצה, רעבים,
צמאים מיובשים, מאוגרפים, ממורפקים ללא תעודה, ללא כתובת,
ללא קרוב ומודע, ללא תקווה, הלכו חזרה למקומות, החיים.

והיכו הירוק את עיניהם: היתכן? כבשים רצים,
בתים לבנים וגגות אדומים צחים, גני ירק מפזזים, מדשאות,
שדות ופלגים, חורשה ויער, העולם כמנהגו, הטבע כקדמותו,
כאילו כלום לא היה בעולם הזה בטבע הזה...

והנה גם אנשים! עוד יש בני אדם בעולם! לא תליינים באפור, לא מקקי אדם,
לא שלדים פשוט אנשים חיים,
בריאים... האפשר שכל זאת נעשה בידי אנשים, האפשר שפנים אימות
כאלה ופנים צוחקות ויפות כמו אלה...פני אנשים המה...

לא היה כוח לאגרף את אגרוף הנקמה, הפיות הרעבים ידעו
רק את התאוה לחיות שוב, המרפקים פילסו דרך ובעולם צוהל
ובטבע המכסה הכל בירק ועלתה השיכחה המתוקה...
האם למישהו איכפת איך התגלה האדם במלחמה הזאת?
האם מישהו חרד שלא יחזור מה שהיה?

מתוך יומנה של דוניה רוזן שהייתה בת 12 כשהסתתרה לבדה ביער לאחר רצח בני משפחתה. דוניה ניצלה ועלתה לישראל.

"חסרה אני מילים, אבל מוכרחה אני לכתוב, מוכרחה, רוצה אני לבקשכם שלא תשכחו את המתים. רוצה אני להתחנן בפניכם ולבקשכם בכל לשון של בקשה שתנקמו את נקמתנו. רוצה אני שתקימו יד לנו- מצבה שתגיע עד השמיים, ציון שיראה אותו העולם כולו- פסל לא משיש ולא מאבן, אלא ממעשים טובים, כי מאמינה אני באמונה שלמה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם ולילדכם עתיד טוב יותר."

קריינות:

1. הקהל מתבקש לעמוד לדקת דומייה ולאחריה קריאת יזכור

2. הקהל מתבקש לשבת
אני מתכבדת להזמין את ראש העיר מר משה ספקטור

3. לשירת ההמונים הקהל מתבקש לעמוד

4. תם הטקס